

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

04 Şubat 2026

Sayı: 322

Fiyatı: 40 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Emeklilerin öfkesi ve tepkileri devam ediyor

16 milyon emeklinin mücadeleleri ve tepkileri devam ediyor. Örneğin 29 Ocak'ta emekliler İstanbul'da Şirinevler ve Kadıköy Söğütluçeşme'de, İzmir, Ankara, Mersin ve Kayseri gibi pek çok kentte meydanlarda bir araya gelen Tüm Emekçiler Sendika üyeleri ile onları destekleyenler hem AKP hükümetini protesto ettiler hem de sloganlarla hoşnutsuzluklarını dile getirdiler : « Emekliye gelince kaynak yok », diyenler yandaşa, sermayeye, faizci düzene gelince bir saniye bile zorlanmıyorlar!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

AKP-MHP bloğu sadece emekliyi aç bırakmıyor bir de ek olarak da çıkıp emeklileri küçümseyen bir dil kullanıyor. Emeklilere « gariban » diyerek, « şükredin » diyerek şunu kastediyorlar : « sefaletle razı olun, susun, itiraz etmeyin ». Böylece de gerçek yüzlerini gösteriyorlar!

Ülke genelinde bu yoğun tepkileri gören CHP, emekçi kitlelere hitap ederek onları da emeklileri desteklemek yerine kolay ve « tehlikeli » görmediği bir yönetime baş vurdu : « TBMM'de büyük eylemler yapmak! »

CHP milletvekilleri, 8 Ocak'ta asgari ücretin 39 bin TL olması ve emekli maaşlarının iyileştirilmesi talebiyle TBMM'de « Meclis'i terk etmeme » eylemi başlattı.

CHP Grup Başkanvekili Murat Emin, TBMM Genel Kurulunda 12 gündür devam eden en düşük emekli maaşının artırılması amacıyla yapılan eyleme ilişkin, « 20 bin lira aylık maaşı da asla kabul etmiyoruz. Kabul etmeyeceğiz, onlara insanca yaşayacakları asgari ücret düzeyinde bir emekli maaşı alana kadar biz Genel Kurul Salonun'da bu kürsüde mücadele edeceğiz » dedi.

CHP'nin başlattığı « Meclis'i terk etmeme » eylemi 12 günden fazla devam etti. Eylemleri ile ilgili konuşan CHP Grup Başkanvekili, TBMM'si Genel Kurul Salonun'da nöbet tutan milletvekilleriyle beraber bir açıklama yaptı ve şunları söyledi : « Bugün emekliler için yaptığımız genel kurul terk etmeme eyleminin 12'inci günündeyiz. 12 gündür bekliyoruz ama hala gelmediler. Emeklilere hak ettikleri aylık ücreti vermek için onun kanunu yapmak için burada bekliyoruz ve emeklilere layık gördükleri 19 bin lirayı da zam olarak sadaka gibi verecekleri bin lirayı da ve tutan 20 bin lira aylık maaşı da asla kabul etmiyoruz. Kabul etmeyeceğiz. Onlara insanca yaşayacakları asgari ücret düzeyinde bir emekli maaşı alana kadar biz Genel Kurul Salonun'da bu kürsüde mücadele edeceğiz. Tüm emeklileri de Türkiye'nin her yerinde seslerini yükseltmeye ve eyleme davet ediyoruz. »

Bilindiği gibi CHP bir burjuva partisidir ve işçi sınıfını değil, burjuva düzenini savunuyor, ama mevcut ortamda emekçi kitlelerin de desteğini alıp iktidar olmak istiyor. Yoksa başka türlü iktidar olma imkanı yoktur. İşte esas bu nedenden dolayı CHP « emekçi ve emeklilerin » savunucu olarak kendini tanıtıyor. Ama işçi sınıfı sakın bu gibi tuzaklara düşmemeli. Yoksa ihanetlere uğramaya devam edecektir.

16 milyona yakın emekliler konusunda da uğradıkları haksızlıklardan dolayı müthiş bir öfke içerisindeler ve bunu her fırsatta ifade ediyorlar ve bunu devam ettirmek isteklerinde de tamamen haklıdırlar. Ama emekliler artık üretim sürecinde olmadıkları için eskisi gibi « üretimden gelen güce » sahip değildirler. Ama emekliler yine de işçi sınıfının bir parçasıdırlar. İşte bu temel nedenden dolayı tek bir vücut olarak emekçilerle birlikte eylemler düzenlenip tek bir vücut olarak patronlar düzenine karşı mücadeleyi sürdürmelidirler. (01.02.26)

Emekçinin Gündemi

Depo işçilerinin mücadelesini destekliyoruz

Yüzde 28 oranında ücret artışını kabul etmeyen Migros depo işçileri 23 Ocak'tan bu yana tepkilerini grev yaparak gösteriyor. İşçilerin bir haftayı bulan eylemleri sürerken BİM marketlerinin depolarından da eylemler başladı. Van, İstanbul, Kars BİM depolarında işçiler iş bıraktı. Migros'un

Gebze Şekerpınar ve Çayırova, Esenyurt, Bursa Merkez ve Alaşar, İzmir Kemalpaşa ve Torbalı, Diyarbakır, Antalya Serik, Çayırova, Mersin Tarsus, Adana Sarıçam ve OSB, Erzurum olmak üzere 14 depoda 7 bini aşkın işçi mücadelede.

Bağımsız DGD Sen Sendikasının (Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası) öncülüğünde başlayan eylemlerin talepleri şunlar: Taşeron kaldırılсын, yüzde 50 ücret zammı yapılsın, vergiyi patronlar ödesin, banka promosyonu işçilerin hesabına yatırılсын.

Grev sebebiyle TIR'lar yüklerini boşaltamıyor ve uzun TIR kuyrukları oluştu. Greve katılım büyük oranda sürüyor. Migros yönetimi taşeron çalışmaya son verdiğini açıkladı. Diğer taleplere cevap vermedi. İşçiler eylemlerine devam edince, işten çıkartmalar başladı. Ayrıca kadroya geçen işçileri Migros bünyesinde marketlerde

çalışan işçilerin üye olduğu Tezkoop İş Sendikasına geçmeye zorluyor.

Tezkoop İş Sendikası işçilerin tercih ettiği bir sendika değil. Nedeni ise çok basit, sendika eski yöneticilerinin taşeron şirketinin patronlarıdır. Depo işçileri firmaların

Bursa'da faaliyette olan Migros deposunda çalışan emekçiler iş durdurdu.

kadrosunda değil, taşeron şirketler eliyle zor koşullarda, düşük ücrete ve fazla mesai dayatmasıyla çalıştırıldıkları için Migros işçilerinin eylemi BİM depolarına da sıçradı.

Eylemin yayılması işçilerin kazanması için büyük bir şanstır. İşçiler eylemlerini birleştirerek firma ayrımı yapmadan tüm Türkiye'ye yaymaları ve işyeri örgütlenmeleri eliyle mücadeleyi denetlemeleri kazanmaları için gerekli. Taleplerini kabul ettirmek, atılan işçileri geri aldirmek güç dengelerine bağlıdır. İşçilerin gücü birlik olmalarından geçer.

Migros işçisi zor koşullarda hakkını arıyor

Esenyurt Migros'ta A ve B depo adıyla iki depo var, toplamda 900'e yakın işçi çalışıyor. Bunların 150 kadarı Migros kadrosunda. Geri kalanı taşeron firmasında. Eylemde olan taşeron işçiler.

Taşeron işçilerin içinde 150 tane lojmanlı dediğimiz işçi

var; bunlar lojmanda kalıyor, kirayı firma ödüyor. Uzak illerden gelen işçiler kalıyor. Sadece bu lojmanlılar çalışıyor. Gurbetçi işçiler lojmandan atarız tehdidiyle çalıştırılıyor. Migros'ta 3 vardiya var. Gündüz vardiyasında mesai çok oluyor. Sekiz

dört vardiyasında mesai akşam on buçuğa kadar oluyordu. Müdürlerle konuşuldu. Zaten iş ağır. İşçi çok yoruluyoruz diye ısrar edince, mesaiyi akşam dokuz buçuğa çektiler.

Mesaiye kalmazsan baskı yapılıyor. Oysa aylık 22,5 saat mesai yapılabilir. Gündüz vardiyasındaysan her gün 5,5 saat mesai var. Haftada aylık mesai doluyor.

Haziran ayında maaş alındığında fazla mesailer ve money alışveriş kartıyla birlikte vergi diliminde ikinci gruba giriyorsun. Yıl sonuna doğru kesintiler fazla olmaya başlayınca işçiler talepleri arasına kadroya geçme, yüzde 50 zam ve vergiyi patron ödesin maddelerini aldı. Mücadele

etmeye karar verilmesine neden olan çalışma koşulları oldu.

İş yerinde herhangi bir örgütlülük yok. Eski çalışanlardan bir işçi arkadaş sendikayla görüştü. İşçiler olarak sendikaya gitmeden kendi aramızdan 3 temsilci seçtiler.

Patron şimdilik taşeron şirket ile sözleşmeyi iptal etti. İşçilere mail atarak 27 Ocak'tan itibaren Migros bünyesindeyiz, sizlere gelecek olan kağıtları

imzalayın dedi. Diğer talepler için bir ses yok.

Seçilen temsilciler işveren ile görüşmeye gitti, hangi haklar ile bizi kadroya aldınız diye sordular. Müdür temsilciye "kıdem, ihbar paramı fazlası ile verelim bırak git, karışma bir şeye" demiş. Temsilci yapılan bu teklifi kabul etmemiş, haklarımızı alana kadar devam edeceğiz demiş. Yüzde 50 zam istedik ama belki vermeyecekler ama yüzde 28'de olmaz düşüncesindeyiz.

Gelen TIR'lardan mal indirilmiyor. Greve katılım yüzde yüz değil, bazı kadın işçiler çalışıyor.

Onları katamadık greve.

28 Ocak'ta sadece Esenyurt depoda çalışan 200 işçiye mesaj geldi, işten çıkartıldınız diye. Bu yeni bir durum. Sürece bakacağız. (Bir işçiyle görüşme, 31.01.26)

Kriz ve belirsizlik suskunluğa yol açıyor

Sekiz yıldır, ihracat yapan konfeksiyon şirketinin modelhanesinde model makinacı olarak çalışmaktayım. Şirket Polo, Ralph Lauren, H&M, COS gibi markalara üretim yapmaktadır. İstanbul

Beylikdüzü'nde dikimhanede 3 bant, ütü paket, kesimhane, modelhane olarak 300 kişi çalışıyordu. Firmanın İstanbul dışında 2 dikimhanesi daha vardı. Pandemiden sonra

İstanbul'daki dikim bölümünü, kesimhaneyi kapattılar. Ütü paket bölümünü küçültüler. Küçük çoğaltmaları ütüleyecek 3 ütücü, 5 kontrolcü bıraktılar. Modelhane yarıya düşürülerek, muhasebe, insan kaynakları kaldı.

İstanbul dışında devlet teşvikli, kendi elektriğini üreten fazlasına da devlete satan bir fabrika kurdular. 300 kişi

çalışıyor. Dikim, ütü paket bölümü var. Kriz sebebiyle iki dikim bölümünü de kapattılar; birisinde 170 kişi, ötekisinde 120 kişi çalışıyordu.

Tekstil firmalarının büyük kısmı Mısır'a gittiği için

kapattırdı bu sene fiyatlar uçtuğu için şirkette düzenleyeceklerini söylediler. Kendi aramızda yiyip, içelim, konuşalım daha iyi olur; kaynaşma olsun diye fabrikada yapmaya kara verdi. Bir de

işçilere konuşma yaptı, işlerin iyi olduğunu, şimdilik bir sorun olmadığını, bizlere de "yıllardır birlikteyiz, emeğinize sağlık, teşekkür ederiz" konuşması yaptı.

Şubat ayında maaşı aldığımızda bakalım ne olacak?

İşçiler arasında

herkes şimdilik işini korumaktan yana, zamlara itiraz ederim konuşmaları eskiden çok olurdu şimdilik herkes böyle bir konu yokmuş gibi davranıyor, konuyu açmak istersen bu saatten sonra kim nereden iş bulacak deyip konuyu kapatıyor. (Bir tekstil işçisi, 31.01.26)

Migros işçilerinin gösterisi

işçiler arasında işsizlik gerginliği var. Şimdilerde ise, yılbaşı zammı ne olacak endişesi var. Fabrikanın kapatılma ihtimali bile gündemdedi.

Firma iflas eden başka bir tekstil fabrikasının işlerini alınca hafif bir yoğunluk yaşadık. Ama yılbaşı zamlarına bu yansiyacak mı belli değil. Şirket her sene yeni yıl yemeği düzenler dışarıda mekan

Siyasetin Gündemi

Barış süresine ne oldu ?

DEM Parti Ağrı milletvekili Sırrı Sakık, Barış Süresi ile ilgili bir açıklama yapıp hükümete hitap ederek « 15 aylık süresinde ne yaptınız », « Rojeva'da kan akıttınız », gibi suçlamalarla DEM Parti'nin hoşnutsuzluğunu dile getirdi.

Barış süresi ile bazı gerçekleri hatırlatmakta yarar var. « Barış süresi » AKP'nin ortağı MHP önderliğinde oluşturulup gündeme getirilen bir süreçtir. Hatırlanacağı gibi AKP iktidarı kitlelere karşı uyguladığı kemer sıkma siyasetlerinden dolayı müthiş bir yıpranmaya uğrayıp artık iktidarda kalabilme konusunda zorlanmaya başladı. Örneğin Mayıs ayı sonu 2024'te yapılan Belediye seçimlerinde AKP neredeyse büyük şehir belediyelerini kaybedip birinci parti konumunu CHP'ye kaptırdı.

AKP hükümeti ortağı MHP ile bundan böyle iktidarda kalabilmeleri için Kürt kitlelerinin de oyunu ve desteğini almak zorunda oldukları kararına varıp bir kılıf hazırladılar : « Barış Süresi ». İmralı adasında tutuklu Abdullah Öcalan'ı da ön plana çıkarıp DEM Parti'si ile Barış Süresi'ni bir alet olarak kullanıp « artık bundan böyle Türkiye'de Kürt halkına karşı adaletsiz uygulamalar, ayrımcılık kesinlikle uygulanmayacak, Kürt halkı

tıpkı Türk halkı gibi eşit muamelelere ve eşit haklara » sahip olacaklarını söylemek kolay. Ama Türkiye'nin bulunduğu ekonomik ve siyasi şartlarda tüm bunları lafta söylemek kolay olmasına rağmen gerçekte uygulamak çok farklıdır.

Türk kökenli tüm kitleler normal ekonomik şartlarda yaşayabiliyorlar mı, normal siyasi şartlarda yaşayabiliyorlar mı, onlara da eşit yurttaşlar olarak davranılıyor mu? Tabii ki hayır. İşte DEM Parti yöneticileri tüm bunları çok iyi bilmelerine rağmen AKP-MHP ittifakının tuzağına tüm bunları bilerek düştüler. Çünkü DEM Parti de bir burjuva partisi olarak tüm Kürt kitlelerinin çıkarlarını değil, ayrıcalıklı Kürtlerin haklarını savunuyor.

Türkiye'deki hükümet ve iktidar bir üçüncü dünya devleti olarak burjuva demokrasilerinde uygulanan demokratik hakları uygulayabilmekten tamamen acizdir. İşte bu nedenlerden dolayı DEM Partisi iyi niyetli olarak samimi bir şekilde her şeye rağmen, sınırlı olsa da, Kürt kitlelerinin haklarını savunmaya çalışıyor edebiyatı yapması hiç de inandırıcı değildir.

Tabii ki bizler işçi sınıfı devrimcileri olarak burjuva düzeninde bile Kürt

ve Türk emekçilerinin tüm imkanları kullanarak en küçük demokratik hakları elde etmek ve korumak için birlikte hareket etmelerinden yanayız.

Türkiye'de, özellikle de fabrikalarda, farklı iş yerlerinde Türk ve Kürt emekçiler birlikte çalışıyorlar. Ve genel olarak da Kürt ve Türk emekçilerinin birlikte, sınıf temellerinde örgütlenip Türk ve Kürt patronlarının tümüne karşı sınıf mücadelesi yürütebilme imkan ve olanakları vardır.

İşte bu nedenlerden dolayı ne Türk emekçileri ne de Kürt emekçileri burjuva siyasetçilerinin tuzaklarına kesinlikle düşmemeli ve tam aksine tüm emekçilerin işçi sınıfının tek bir parçası olduğu bilincine varıp milliyetçilerin tuzaklarına düşmemelidirler. Gerek geçmiş işçi sınıfı mücadelelerinde, gerek son dönemlerdeki büyük işçi mücadelelerinde tüm emekçiler Türk, Kürt ayrımcılığı gözetmeden birlikte, bölücü tuzaqlara düşmeden, mücadele etmeyi başarmışlardır. Elde ettikleri zaferlerinin de önemli bir etkeni de budur. Yaşasın Kürt ve Türk emekçilerinin ortak sınıf mücadeleleri.

(01.02.26)

Metal sözleşmesi umulduğu gibi değil beklendiği gibi bitti

Türkiye'de 17 milyon işçinin sendikalaşma oranı yüzde 11, toplu sözleşme yapabilenler yüzde 7, özel sektörde ise daha az: yüzde 4,6'dır.

Metal işçileri adına MESS ile görüşmeye katılan 3 sendika var: Türk-İş'e bağlı ve en çok üyeyi (yaklaşık 138 bin) temsil eden Türk Metal, DİSK'e bağlı Birleşik Metal (11 bin işçi) ve Hak-İş'e bağlı Özçeliş İş (5 bin işçi).

Metal sözleşmesinin önemi

Metal işkolunda toplu iş sözleşmesi yaklaşık 155 bin metal işçisini kapsıyor. İki yılda bir yapılan toplu sözleşmenin 3 önemli nedeni var: Birincisi, otomobil, traktör, elektrikli ev aletleri, demir-çelik fabrikaları bu sözleşmede var. İkincisi, Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) adıyla sıkı sıkıya örgütlenmiş büyük patronları burada. Üçüncüsü, işçilerin mücadele birikimi her ne kadar işten çıkarmalarla törpülenmiş olsa da, diğer işkollarına göre daha fazla.

Ekim ayında başlayan bu sözleşme süreci, Aralık ayı sonunda belirlenen asgari ücret rakamı üzerinde etkili olabilirdi. Aynı zamanda Ocak ayı içinde belirlenen özel sektör ücret artışları üzerinde de belirleyici etkisi olacaktır.

Ancak sendikalar bu iki ücret belirlenmesi üzerinde etkili olacak bir mücadelenin takipçisi olmadılar. Tam aksine, asgari ücretin artış oranını (yüzde 27) bir puan üzerine razı oldular. Devlet ve patronlar metal işçilerinin ücretleri üzerinde de baskısını sürdürmeyi başardı. Böylece enflasyonun en az 20 puan altında bir ücret artışı, tüm işçi sınıfı için geçerli hale gelmiş oldu.

Sendikalar talepleri için ne yaptı?

Toplu sözleşme süreci aşamalı olarak ilerliyor ve masa başında uyuşmazlık olursa, grev kararı ve ardından da grev uygulama kararı alınıyor.

13 Ekim 2025 tarihinde başlayan Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci 8 Aralık'ta uyuşmazlıkla sonuçlandı. Sendikalar bazı etkisiz eylemler yaptılar. Türk Metal işçi sınıfıyla dalga geçer gibi eylem önerilerinde bulundu: Karton maskeler takarak "mutlu değiliz" eylemi, sadece 3 dakikalık iş bırakma, çalışırken "donma", gece vardiyasında telefon ışığı yakma gibi. Sonunda grev kararı aldı ama uygulama kararı almadı.

Daha etkili diyebileceğimiz eylemler Birleşik Metal'den geldi: Tüm vardiyalarda 6 kez birer saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Bu eylemlerde fabrika içi yürüyüşler düzenledi. Sendika grev kararı alıp 30 Ocak'ta uygulayacağını açıkladı. Ancak sözleşme 22 Ocak'ta masa başında bağtlandı.

Böylece 1 Eylül'den geçerli olmak üzere ilk altı ay için saat ücretlerine ortalama yüzde 28,10 oranında zam yapıldı. İkinci altı ay için yüzde 13 (yıllık yüzde 44,76). İkinci yıl ise, devletin enflasyon oranına ilave yüzde 1,5 refah payı artışı yapılacak.

Sendikaların ilk 6 ay için talepleri ise Birleşik Metal yüzde 58, Öz Çelik İş yüzde 40, Türk Metal yüzde 38 idi.

Her zamanki gibi "bu dönem işler kötü" edebiyatıyla ciddi bir kavgayı göze almaksızın havlu attılar. İşçileri mücadeleye katmadılar. Çünkü akıllarında 10 yıl öncesi hep vardı.

Sözleşmenin sonuçları

İlk elde söylemek gerekir ki, sendikalar ücret taleplerini elde edemedi. Elde etmek için de gerekeni yapmadı. Patronların 3 yıllık sözleşme, tamamlayıcı özel

sağlık sigortasının kaldırılması gibi talepleri de geçmedi.

Son 10 yılda işçi değişimi çok hızlı oldu. Hem taşeron işçi sayısı arttı. Hem de genç kadrolu işçiler işe alındı. Kademeli olarak toplu sözleşmeden yararlanan yeni işçiler, toplu sözleşme kapsamının yüzde 50'sinden fazlasının oluşturuyor.

Sendikacılar ortalama ücretler 79 bin lira civarında dediklerinde, ortalama ücreti ve üzerindeki bir ücreti alan işçilerin sadece yüzde 20'lik bir işçi kesimi olduğunu söylemiyorlar. İşçilerin yüzde 80'i ortalamanın altında ücret alıyor ve öfke de bu çoğunluk ve genç işçiler arasında yaşıyor.

Metal Fırtına genç işçilerin öfkesi

Yaklaşık 10 yıl önce, Türk Metal aynı işkolunda Bosch firmasıyla farklı sözleşmeye imza atıp, Reno ve Tofaş işçisine ihanet etmiş, Nisan ayında başlayan ve Türk Metal'den istifalarla devam eden eylemler, işçi hareketi tarihine Metal Fırtına olarak geçti. İşçiler patronlara, sendika bürokratlarına ve devlete güçlerini göstermişti.

Bu mücadelenin yaratıcısı işçiler, hem fiili olarak hem de moral olarak fabrikalarda yoklar. Mücadeleci işçiler büyük oranda işten çıkarıldı ya da kendi istekleriyle işten ayrıldı. Yerine yeni işçiler alındı.

Bugün genç işçiler bu mücadeleden kısmen haberdar ve deneyimin bilgisine ise, neredeyse hiç sahip değil. Bu deneyimi genç işçilere aktarmak gereklidir. Sendika bürokratlarının bu deneyimi işçilere anlatmayacağı çok açık. Bunu yapabilecek olanlar ancak bilinçli işçilerdir. (31.01.26)

Uluslararası Gündem

İran

Katiller ve suç ortakları

8-10 Ocak tarihleri arasında, protestoların artmasıyla karşı karşıya kalan İslam Cumhuriyeti liderleri, kanlı bir müdahaleyle tepki gösterdi. Baskı güçleri binlerce kişiyi öldürdü, çok daha fazlasını ağır yaraladı ve toplu tutuklamalar yaptı. İnternetin kesilmesine rağmen, tanıkların ifadeleri birbiriyle örtüşüyor. 8 Ocak akşamı, Tahran'da bir milyon, 92 milyon nüfuslu ülkenin genelinde ise dört ila beş milyon kişi olduğu tahmin edilen, çeşitli sosyal çevrelerden, her yaştan erkek ve kadınlardan oluşan büyük kalabalıklar, rejime karşı çıkmak için sokaklara döküldü. Eski Şah'ın oğlunun Amerika'daki sürgünden yaptığı ve Batı medyası tarafından memnuniyetle aktarılan protesto çağrıları, muhtemelen sadece marjinal bir rol oynamıştır. Bu dev dalga, iktidarın artık ne kadar nefret edildiğini göstermektedir. Yöneticileri para biriminin çöküşüne neden oluyor, halkı açlığa mahkûm ediyor, maaşları gecikmeli ödüyor, esnafı iflasa sürüklüyor, nehirleri kurutuyor ve aynı zamanda gericici bir ahlaki düzen dayatarak boyun eğmeyi reddedenleri kovuşturuyor.

Buna karşılık, kendileri lüks içinde yaşıyor ve servetlerini yurt dışına aktarıyorlar. Varlığı tehdit altında olan rejim, Devrim Muhafızları birliklerini seferber ederek ve tüm iletişim hatlarını keserek katliamı planladı. Çatılara yerleştirilen veya makineli tüfeklerle donatılmış araçların yardımıyla, silahlı polisler harekete geçti: Silahsız göstericiler yakın mesafeden öldürüldü, tek gözlü ve kör bırakıldı, hastanelere kadar

peşlerine düşüldü. Katliam iki gün sürmüş gibi görünüyor, çünkü gösteriler 9 Ocak ve hatta 10 Ocak'ta da devam etti. Rejim, dehşeti artırmak için, dolup taşan morgların ve yığılmış ceset torbalarının, yakınlarını arayan ve bazen cesetleri almak için para ödemek zorunda kalan ailelerin görüntülerini yayınladı. Düzen böylece yeniden sağlandığında, sözde reformcu Pezeşkiyan başkanlığındaki liderler, kendilerine sadık kalan destekçileri Tahran ve diğer büyük şehirlerde birkaç yüz bin kişilik bir yürüyüş düzenlediler. Emperyalizmin liderleri, sadece halkı boğan bir ambargo uyguladıkları için değil, bu katliamın sorumluluğunu da paylaşıyorlar. Bu kanlı günlerde İran dışişleri bakanı, Trump'ın özel temsilcisi Steve Witkoff ile "iletişim hattı"nın açık tutulduğunu övünerek anlattı. Witkoff, protestocuları "kurumlarının kontrolünü ele geçirmeleri" için teşvik etti ve "İranlı liderler protestoculara ateş açarsa" askeri müdahaleyle onlara destek vereceğini iddia etti. Ardından, üç gün boyunca sessiz kaldıktan sonra, sahte bir naiflikle "katliamların durduğu... idam mahkûmlarının infaz edilmeyeceği bana söylendi" dedi. Trump, İranlı liderlerle aynı korkuyu paylaşıyor: İran'da bir halk devrimi, onun için bilinmeyen bir atılım olur. İslam Cumhuriyeti'nin sonu, tüm Ortadoğu'da büyük bir kargaşaya yol açabilir. Son yıllarda İran'la savaşılan emperyalizmin liderleri ve onların bölgesel müttefikleri İsrail, Türkiye ve Suudi Arabistan, Pasdaranların kendi halkına ateş

açmasına hiçbir itirazda bulunmuyorlar. Trump'ın Hamaney ve yandaşlarına yönelttiği suçlama bu değil, petrolünü Çin'e satmaları, Putin'in Rusya'sıyla yakın ilişkiler sürdürmeleri ve Amerikan kapitalistlerinin çıkarlarına yeterince boyun eğmemeleri. ABD ordusunu gerçekten işgal için devreye sokmak konusunda ise, Trump için en iyisi, rejim tüm isyanları bastırdıktan sonra bunu yapmak olabilir.

Avrupalı liderler ise hem İran'daki katliamlardan hem de Trump'ın sinizminden rahatsızlık duyuyorlar. Kimsenin, hatta kendilerinin bile uymadığı bir "uluslararası hukuk"tan söz ediyorlar, ama onlar da daha farklı değiller. Trump, İran ile imzalanan nükleer anlaşmayı yırtıp attığında, yaptırımları yeniden uygulamayı kabul ederek ve bu ülkeye yaptıkları tüm yatırımları durdurarak ona boyun eğdiler.

Muhafızları desteklediklerini iddia ediyorlar, ama sınırlarını kapatıyor ve vize vermeyi reddediyorlar. Türkiye'ye gelen bir İranlı mülteci şöyle diyor: "İnsan hakları falan hepsi palavra. Amerikalılar ve Avrupalılar sadece İran'la bir anlaşma yapmak, bir dolar yatırıp iki dolar kazanmak istiyorlar." İktidarın gerçekleştirdiği katliam, İranlıların bir kısmını umutsuzluğa sürüklemiş ve ölü sayısını saymaya zorlamıştır. Ancak bu, günleri sayılı olan bu rejime karşı öfkeyi ve nefreti daha da artırmıştır. (LO, 21.01.26)

Eş-Şera Kürtlere saldırıyor

18 Ocak'ta, El-Şaraa'nın Suriye birlikleri, o zamana kadar SDF'nin Kürt güçleri tarafından kontrol edilen Rakka ve Deyrizor illerinin kontrolünü geri aldı. Bu yenilgi, Suriye'nin kuzeydoğusundaki Kürtlerin özerkliğinin sonunu işaret ediyor.

İran, Irak, Suriye ve Türkiye'de yaşayan Kürtler, emperyalist güçlerin yaptığı bölünmeler nedeniyle ulusal varoluş hakkından mahrum bırakılan halklar arasında yer alıyor. Orta Doğu'daki kontrolünü korumak için, bölgedeki tüm halkların yaşadığı eski Osmanlı İmparatorluğu'nu parçaladılar.

Doğrudan sömürge yönetimi uyguladıktan sonra, yapay sınırları olan ulus devletler kurdular ve bu devletler arasındaki rekabeti sürdürdüler. Azınlık olarak yaşadıkları ülkelerde ezilen Kürtler, genellikle komşu bir gücün desteğini almak için kendi ulusal liderleri tarafından araç olarak kullanıldılar.

Böylece Irak'taki Kürtler, 2003 yılında Saddam Hüseyin'in Amerikan ordusu tarafından devrilmesinden sonra geniş bir özerk bölgenin yönetimini ele geçirebildiler. Suriye'deki Kürt milisler, 2014 ile 2019 yılları arasında ABD önderliğindeki uluslararası koalisyonun IŞİD'e karşı yürüttüğü savaşta karada savaşan başlıca güçlerdi. IŞİD cihatçılarının kontrolüne giren Musul ve Rakka'nın geri alınmasında büyük insan

kayıpları verdiler. ABD'nin desteği ve savaşlarda oynadığı belirleyici rol, Kürtlerin Suriye'nin kuzeydoğusunda, genellikle Rojava olarak adlandırılan bölgede bir yönetim kurmasını sağladı. 18 Ocak'a kadar, Kürtlerin çoğunlukta

19 Ocak'ta Rakka enkaz altında

olduğu bölgelerin yanı sıra, Fırat Nehri üzerinde Rakka ve Deyrizor çevresindeki stratejik ve petrol zengini Arap bölgelerini de kontrol ediyordu. Bu topraklarda petrol gelirlerini topluyor, sınır kapılarını ve mal ithalatını kontrol ediyordu.

Ancak bu iktidar hassas bir durumdaydı. Ekim 2019'dan itibaren ABD, özel kuvvetlerini bölgeden çekerek, Türkiye ordusuna yol açtı ve Türkiye ordusu, binlerce sivilin ölümüne ve yıkıma mal olan bir süreçte, sınırındaki geniş bir bölgeyi kontrolü altına aldı. Buna karşı, Kürt liderler İran ve Rusya'nın desteklediği Suriye diktatörü Beşşar Esad ile bir anlaşma yaptılar. Bu anlaşma ve Fırat Nehri çevresinde yaşayan Arap aşiret liderleriyle yapılan ittifak, Kürt liderlerin iktidarlارını korumalarını sağladı.

Aralık 2024'te Beşşar Esad'ın, Türkiye'nin desteklediği ve Trump ile Macron'un da onayladığı Ahmed eş- Şaraa tarafından devrilmesi, durumu değiştirdi. Bir yıldır eş-Şaraa, Suriye'nin birliğinin savunucusu olarak, tüm ulusal azınlıkları

kendi kontrolü altında birleştirmeye hazır olduğunu savunuyor. Mart 2025'te SDF lideri General Mazloun Abdi ile bir anlaşma imzalanmış olsa da, bu entegrasyon, kaybedecek çok şeyi olan yerel liderlerin direnişiyle karşılaştı. Alep'teki Kürt bölgesine,

ardından Rakka'ya karşı başlatılan askeri saldırı ve Arap aşiret liderlerinin tavır değişikliği, işleri hızlandırdı. 19 Ocak'ta Şam'da ABD'nin himayesinde onaylanan anlaşma, Kürtlerin kendi dillerinde eğitim almaya devam edebileceklerini, idari kadrolara erişebileceklerini, ancak askerlerin bireysel olarak askere alınacaklarını öngörüyor. PKK'nın Türk-Kürt militanları ise ülkeyi terk etmek zorunda kalacak. Kürt olsun ya da olmasın, halk sınıflarının günlük yaşamı ise yoksullukla geçmeye devam ediyor. Kürtler için bu sayısız yenilgi, büyük güçlerin zorla dayattığı dünya düzeninin, halkların kendi istedikleri gibi yönetilme hakkına yer bırakmadığını bir kez daha gösteriyor. (LO, 21.01.26)

Halka karşı savaşıyan polis

Birkaç hafta içinde ikinci kez, Minneapolis'i işgal eden federal polis, ölümcül şiddetini gösterdi. Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Bürosu (ICE) polisi tarafından arabasını sürerken öldürülen Renee Good'un ardından, 24 Ocak cumartesi günü sınır polisi memurları bir hemşireyi öldürdü. Alex Pretti, son haftalarda federal hükümetin şehirlerinde düzenlediği kaçak

göçmen avına karşı protesto eden binlerce Minneapolis sakini arasındaydı. Öldürülmeden önce, polisleri videoya çekiyor ve yere itilen bir kadını korumak için araya giriyordu.

İç

Güvenlik Bakanı Kristi Noem, Pretti'yi sınır polisi mensuplarını öldürmek isteyen bir terörist olarak nitelendirdi ve sınır polisinin sadece kendini savunduğunu söyledi. Pretti, silah taşıma ruhsatı olan bir tabancayı kemerinde taşıyordu, ancak silahını kullanmadı ve polisler silahını elinden aldı. Yani, elinde sadece telefonu olan, silahsız bir adam yere yatırıldı ve sırtına on kurşun sıkıldı.

Etkili silah yanlısı lobi örgütü NRA bile, Pretti'nin yaptığı ve NRA üyelerinin düzenli olarak yaptığı gibi, bir gösteriye yasal olarak silahla gelmenin polis tarafından öldürülmeyi haklı gösterebileceği fikrine itiraz etti! Alex Pretti'ye ve ondan önce Renee Good'a karşı söylenen yalanlar, artık

kendilerini savunamayacak olan bu iki kişiyi, sadece Minneapolis'te değil, birçok Amerikalıyı öfkeliendirip ayaklandırdı. Öfkeli protestocular, dondurucu soğuğa rağmen protesto için bir araya geliyorlar. Tek endişeleri, üniformalı bu vahşi çetelerin insanlık dışı yöntemlerinin yarattığı tiksinti duygusundan seçim avantajı elde etmek olan

düzenleyen özel danışmanlarından biri olan korkunç Tom Homan ile değiştirdi. Trump geri adım mı atıyor? Bu durumda, militarize bir polisin tehdidi altında yaşamak istemeyen halkın tepkileri onu buna zorluyor olabilir.

Minneapolis'te son haftalarda ICE, ailesinin geri kalanını tutuklamak için yem

olarak kullanmak üzere beş yaşındaki bir çocuğu da yakaladı. Polisler ayrıca basketbol maçından dönen üç çocuğun bulunduğu bir araca biber gazı sıktı. Kimseyi göçmen olarak algılayamayacakları tek grup olan Kızılderilileri, kimlik belgelerini tanımadıklarını iddia ederek

tutukluyorlar. Ayrıca, öğrencileri korkutmak dışında hiçbir neden olmaksızın sıraya dizerek bir liseye baskın düzenlediler. Engelli bir kadını, kırdıkları pencereden arabasından dışarı çektiler. Cezasız kalabileceklerini göstermek için araçların camlarını kırıyorlar.

Trump'ın göçmen karşıtı çılgınlığı ve büyük hayallerinin ötesinde, hükümetin amacı büyük şehirlerin nüfusunu hizaya getirmektir. Minneapolis gibi boyun eğmeyen bir halk, Trump'ın uşaklarına zorluk çıkardığı için özellikle hedef alınmaktadır. Tüm vatandaşların itaat etmek zorunda hissetmesini isteyen Trump, kendi yöntemiyle önümüzdeki savaşa hazırlanmaktadır. (LO, 28.01.26)

Minneapolis'te binlerce protestocu, ICE'nin şehirden ayrılmasını talep ediyor.

Demokrat politikacılardan bağımsız olarak hareket ediyorlar.

Washington, Los Angeles, Chicago ve şimdi de Minneapolis sokaklarında terör estirmek için emir veren Trump, bunun halkın gözündeki popülaritesine ve Kasım ayındaki ara seçimlerde Cumhuriyetçilerin şansına olası siyasi etkilerinden endişe duymaya başlamış olabilir. Bu nedenle söylemini değiştirdi, Pretti'yi doğrudan suçlamaktan kaçındı ve şehri kontrol eden göçmen karşıtı polislerin sayısını azaltacağına söz verdi. Ardından Minneapolis'te görev yapan sınır polisi yetkilisini Washington'a geri çağırdı. Ancak onu, yetişkin göçmenleri çocuklarından ayırarak sınır dışı etmeyi

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

1905 Rus Devrimi

1905 Rus Devrimi, Lenin tarafından 1917 Devrimi'nin "genel provası" olarak nitelendirildi ve bu devrim, işçi sınıfının Rusya'da iktidarı ele geçirmesiyle sonuçlandı. 1905 olaylarına bakıldığında, bunların Rus işçi sınıfı ve militanları için ne kadar olağanüstü bir deneyim olduğu, ama aynı zamanda o dönemin Avrupa işçi hareketinin yaşadıklarına kıyasla da ne kadar olağanüstü olduğu anlaşılmaktadır.

O dönemin Rusya'sı, feodalizmi ortadan kaldıracak bir burjuva devrimi yaşamamıştı. 20. yüzyılın başında, Avrupa'nın en modern ve en dev fabrikaları, başka bir çağdan kalma çarlık rejimi ile yan yana duruyordu.

Bu rejim, 1789 öncesi Fransa'daki soylular gibi yoksul köylülere davranan bir toprak sahipleri sınıfına dayanıyordu.

Burjuva devrimi mi ?

Sanayileşmeyle zenginleşen burjuvazi, Batı kapitalist ülkelerindeki burjuvazinin yaptığı gibi, ülkenin modernleşmesini ve kendi lehine bir siyasi rejim değişikliğini istiyordu. Ancak sol kanadında yeni bir sosyal güç onu tehdit ediyordu: işçi sınıfı. Aşırı azınlık olmasına rağmen, başkent Sankt

Petersburg'un Vyborg semti gibi devasa sanayi merkezlerinde yoğunlaşan bu sınıf, içgüdüsel olarak bir güç oluşturabileceğini hissediyordu. 19. yüzyılın sonlarından itibaren kitlesel grevler yaşanmıştı.

Hemen hemen tüm Rus Marksist devrimciler için, gelecek devrim "burjuva" olmalıydı. Ve ortaya çıkan soru, işçi sınıfının bu devrimde hangi rolü oynayacaktı. Bolşevik

Troçki bir adım daha ileri giderek, yalnızca işçi sınıfının bilinçli eyleminin çarlığın devrilmesine yol açabileceğini ve işçi sınıfının iktidarı ele geçirme hedefini belirleyebileceğini savundu.

Kızıl Pazar'dan Ekim grevine

1904'te Manchurya ve Kore'nin hakimiyeti için Rusya ile Japonya arasında başlayan savaş, devrimin kaynağı oldu.

Rus ordusunun peş peşe aldığı yenilgiler çarlık rejiminin itibarını sarsarken, başkent Sankt-Petersburg'da işçilerin hoşnutsuzluğu giderek artıyordu. 9 Ocak 1905 Pazar günü, 200.000 işçi ve ailelerinin katıldığı büyük bir gösteri, çara maaşların artırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ayrıca bir Anayasa Meclisi kurulması ve savaşın sona erdirilmesi taleplerini içeren bir imza kampanyası

sundu. Rejimin cevabı nettir. Ordu kalabalığa ateş açtı ve yüzlerce kişi öldü. Ancak bu, devrimin de başlangıcı oldu.

Nitekim, rejime karşı protestolar tüm ülkeye yayıldı. 1905 baharında, Odessa'daki Potemkin zırhlısının denizcileri isyan etti. Eylül ayında Sankt-Petersburg'da matbaa işçileri daha iyi ücretler ve aynı zamanda bir Anayasa Meclisi için greve gittiler. Grevleri,

Vladimir Makovsky'nin 1905 tarihli "Kanlı Pazar" tablosu.

Parti lideri Lenin için, işçi sınıfı çarlık rejimine karşı mücadelede en radikal ve en kararlı sosyal sınıf olacaktı. Devrimciler, çarlığın devrilmesinden sonra işçi sınıfının burjuvaziye karşı koyacak güce sahip olabilmesi için, kitlelerin örgütlenmesinin mümkün olduğunca ileriye götürüldüğü, halkın mümkün olduğunca geniş katılımıyla bir devrim için hareket etmeliydi.

ülkedeki en büyük siyasi genel grevi tetikleyen kıvılcım oldu. Demiryolu işçileri, telgrafçılar, sanayi işçileri... tüm ülke durdu. Sovyet Grevi düzenlemek için, Sankt-Petersburg ve diğer şehirlerin işçileri fabrika komiteleri kurdular ve çok geçmeden, şehir çapında daha geniş bir kuruluşun gerekliliğini hissederek, grevdeki fabrikaların temsilcilerini bir araya getiren bir sovyet, yani Rusça'da "konsey" kurdular. Delegeler meclisi olan sovyet, işçi sınıfından gelen siyasi iktidarın embriyosu olan bir yönetim kuruluna dönüştü. Sovyet, kendi gazetesi Izvestia'yı ("haberler" anlamına gelen Rusça kelime) yayınlamak için matbaaları birer birer ele geçirdi.

Ekim grevi o kadar güçlü bir güç gösterisiydi ki, çarlık yönetimi geri adım atmak zorunda kaldı ve bir meclis olan Duma'da seçimler düzenleyeceğini duyurdu, ancak bu meclisin yetkilerinin ne olacağı konusunda bir açıklama yapmaktan kaçındı.

Burjuvazi bu açıklamadan bir ölçüde memnun kaldı, çünkü bu meclis aracılığıyla iktidara gelmeyi umut edebilirdi. Çar'ın basit bir sözü ona yetiyordu, çünkü işçi grevleri onu korkutuyordu. Kasım başında çarlık rejimine karşı liberal burjuva muhalefetin düzenlediği bir toplantıda şöyle denildi: "Tarımdaki kargaşa, grevler, tüm bunlar terör yaratıyor; sermaye dehşete kapıldı,

zenginler korkuya kapıldı, bankalardan paralarını çekip yurt dışına kaçıyorlar." Ve liberal burjuva politikacı Guçkov şöyle sonlandırdı: "Artık durma zamanı; hepimizi yakacak ateşe kendi ellerimizle odun taşıyoruz. " Böylece, Rus toplumunun tüm zengin sınıflarının arkasında durduğu iktidar ile işçi sınıfı arasında kararlı bir çatışmaya doğru gidiliyordu.

Aralık ayaklanması

Sovyet, sonuna kadar zengin sınıflar ve iktidar için bir tehdit oluşturdu. Böylece, 23 Kasım'da, posta ve telgraf grevinin en yoğun olduğu sırada, ülkenin güneyinden, bugünkü Türkmenistan'dan, ordudaki isyancıların ölüm

Kısa bir süre sonra, 3 Aralık'ta polis, başkentin sovyetini tutuklayarak harekete darbe vurdu. Ardından Moskova sovyeti devrildi ve 7 Aralık'ta genel grev çağrısı yaparak bunu silahlı ayaklanmaya dönüştürmeyi amaçladı.

Devrimcilerin taktiği orduyla çatışmak değil, onu kendi taraflarına çekmeye çalışmaktı. Aralık başında, asker delegelerinden oluşan bir sovyet kuruldu ve işçi sovyetine katıldı. İlk çatışmalarda askerler, grevcilerin gösterilerine ateş açmayı defalarca reddetti. Çatışmalar birkaç gün sürdü. 10 Aralık 1905'te, hükümet demiryolu işçilerinin grevine rağmen Moskova'ya takviye kuvvetler

getirmeyi başardı ve şehir bombalandı. Ardından ordu işçi mahallelerine girdi ve en kötü vahşeti uyguladı. Bu baskıya rağmen, çatışmalar tüm Rusya'da aylarca sürdü. 1906'da çarlık rejimi devrimi bastırdığını ilan etti. Çünkü devasa

köylü çoğunluğu, işçi sınıfının başlattığı ayaklanma çağrısına henüz çok kısmi bir şekilde yanıt vermişti. 1905 devrimi, yenilgiye uğramış olsa da, milyonlarca proleterin ve daha fazlasının bilincinde, 1917 devrimini mümkün kılacak tohumları bıraktı. (LO, 07.01.26)

Nizhny Novgorod'da Aralık 1905 barikadı

cezasına çarptırıldığını ve cezanın aynı gün gece yarısı infaz edileceğini bildiren bir telgraf aldı. Sovyetin acil kararıyla, grevcilerin elinde bulunan telgraf hatları, hükümetin saat 20:00'ye kadar infazı engellememesi halinde demiryolu işçilerinin genel grev çağrısını yaymak için kullanıldı. Saat 20:05'te hükümet, "cezanın iptal edilmesi için bir rica" gönderdi, bu iletiyi demiryolu işçileri sendikası aracılığıyla iletmek zorunda kaldı!

Güncel... Güncel... Güncel...

Gazze: Savaşın “yeni aşaması”

7 Ekim 2023'te Hamas tarafından kaçırılan son İsraili rehinenin cesedi 26 Ocak Pazartesi günü bulundu ve resmi olarak teşhis edildi. Cesedin İsrail'e iadesi, prensipte Ekim ayında imzalanan ateşkes anlaşmasının “2. aşaması”na geçilmesinin önünü açacak.

“Trump planı”nın ikinci aşaması, İsrail ordusunun Gazze'den çekilmesini, uluslararası bir gücün konuşlandırılmasını ve Trump'ın başkanlık ettiği bir Barış Konseyi'nin gözetiminde bir Filistin yönetiminin kurulmasını öngörüyor. Trump, 22 Ocak'ta Davos'ta bu Konsey'in kurulduğunu duyurdu, ancak bu, İsrail ordusunun hâlâ serbestçe hareket ettiği Gazze'deki duruma hiçbir etkisi olmadı.

Barış anlaşması, ateşkesin yürürlüğe girmesiyle birlikte Gazze Şeridi ile Mısır arasındaki Rafah sınır kapısının yeniden açılmasını ve böylece Filistin bölgesine insani yardımın ulaşmasını öngörüyordu. Sınır kapısının kısmi olarak yeniden açılması 26 Ocak'ta duyuruldu, ancak resmi açıklamada herhangi bir tarih belirtilmedi, sadece bu girişin “yayalara ayrılmış ve İsrail'in kapsamlı bir denetim mekanizmasına tabi” olacağı

belirtildi. Gazze halkının gıda ve sağlık açısından durumu hala çok kritikken, bu kısıtlamaların insani yardımın ulaştırılmasını engellemeye devam edeceği kesindir.

Netanyahu, bu aşamada önceliğin Hamas'ın silahsızlandırılması olduğunu, “barışçıl yollarla ya da güç kullanarak” olduğunu belirtti. İsrail Savunma Bakanı Aralık ayı sonunda daha da net bir şekilde, “Gazze'den asla

yerlerine taşınıyor. Tanıkların ifadesine göre, akşamları sarı çizgiden uzak bir bölgeye yerleşen sakinler, sabah uyandıklarında evlerinin önünde sarı blokları buluyorlar. İsrail ordusu terör ve katliam politikasını sürdürüyor: sözde ateşkesin ilan edilmesinden bu yana, askerlerin ve insansız hava araçlarının ateşiyle yaklaşık 500 Filistinli öldürüldü. Sarı çizginin doğusunda, İsrail ordusu hala ayakta duran binaları yıkmaya devam ediyor ve askeri üsler inşa ediyor – ondan fazla üs tespit edildi – Gazze'yi kalıcı olarak işgal etme niyetini gösteriyor.

Davos'ta Trump, zenginler ve devlet başkanlarından oluşan bir dinleyici kitlesi önünde her zamanki soytarılıklarını sergiledi ve Gazze için bir plan olarak lüks otellerin reklam broşürünü sundu. Ancak Gazze'de gerçek şu ki, Filistinliler yeniden

inşa umudu olmadan enkazların arasında ve çadırlarda yaşamaya devam ediyorlar. Trump'ın desteğiyle, “yeni bir aşama” olarak, İsrail hükümeti Gazze ve Batı Şeria'daki Filistinlilere karşı savaşını sürdürüyor ve Batı Şeria'daki sömürgeleştirme hızlanmaya devam ediyor. (LO, 28.01.26)

Yıkımdan sonra İsrail işgalinin sarı çizgisi.

ayrılmayacağız” dedi. “Geri çekilmek bir yana, İsrail ordusu düzenli olarak kontrolü altındaki bölgenin sınırlarını, Ekim ayında imzalanan anlaşma ile belirlenen “sarı çizgi”yi genişleterek, iki milyondan fazla Filistinliyi yıkılmış toprağın ancak %40'ına sıkıştırıyor.

Bu sınırı belirleyen sarı beton küpler her gün yeni

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 40 TL / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 TL / 10 € / 8 £.